

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρσυχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀπερσοίᾳ καὶ ὑπὸ τοῦ ὀφιστευτικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ. δρ. 35. Ἐξάμηνος δρ. 19. Γομήνος δρ. 10.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν ἀελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικά 25. Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ σὺ ν-
δρῶμαι ἀρχίζουν τὴν 1η οἰομένηποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ος

Ἐν Ἀθῆναις, (18 Φεβρουαρίου) 3 Μαρτίου 1923

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 12

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' (Συνέχεια)

Ντυμένο μὲ κουρέλια, μα ὠμορφο
σὰν ἀγγελούδι, μὲ ξανθὰ μαλλάκια, μὲ
στοματάκι σὰν κεράσι, τὸ μικρὸ χα-
μογέλασε καθὼς εἶδε τὴ Ζίνα.

—Χρυσό μου! ἔκανε ἡ μικρὴ Βα-
σίλισσα· καὶ τοῦτ'εἶπε μὲ τὸ χέρι ἔνα
φιλάκι

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνας ἄνθρωπος
φάνηκε στὸ κατώφλι. Ἦταν φτωχικὰ
ντυμένος, πολὺ φτωχικὰ καὶ κοιτοῦσε
μὲ δυσπιστία τίς ξένες ποὺ εἶχαν στα-
ματήσει μπρὸς στήν πόρτα του.

Ἡ Ζίνα τὸν κοίταξε κι' αὐτὴ προ-
σεχτικὰ. Τὸ πρόσωπό του δὲν τῆς ἦ-
ταν ἄγνωστο. Ἀλλὰ ποῦ τὸ εἶχε ξανα-
παντήσει;

Ξαφνικὰ γινώρισε τὸν σινιὸρ Πιτσικά-
το, τὸν παλιὸ τῆς καθηγητῆ τῆς ἱπ-
πασίας!

—ὦ, κύριε Πιτσικάτο, φώναξε, τί
σὰς συνέβη λοιπόν; Εἶχατε ἀρρωστήσει;
Τότε ὁ Ἰταλὸς κατὰλαβε πὼς ἡ μι-

κρὴ αὐτὴ ἦταν ἡ Βασίλισσα κι' ὑπο-
κλίθηκε ὡς τὸ χῶμα.

—Α, εἶπε, ἡ Μεγαλειότης Σας
καταδέχεται νὰ σταματήσῃ μπρὸς
στὸ φτωχικὸ μου! Νὰ μὲ συγχα-
ρήσῃ γιὰ τὰ χάλια μου. Ντρέ-
πουμε καὶ ἐγώ, μὰ εἶμαι πολὺ δυ-
στοχισμένος.

Ἡ Ζίνα τὸν ἐπινεῖ στις ἐρωτή-
σεις. Ὁ Ἰταλὸς τῆς διηγήθηκε πὼς
ἀπὸ τότε ποὺ τὸν ἐδίωξαν ἀπ' τὸ
παλάτι, εἶχε χάσει ὅλους τοὺς πε-
λάτες του: Ἀφοῦ ὁ ἀντιβασιλεὺς δὲν
τὸν τιμοῦσε πιά μὲ τὴν ἐμπιστοσύ-
νη του, ἔξοχ' ἡμῶν πὼς δὲν ἄξιζε νὰ
τὸν ἐμπιστευτοῦ κανεὶς... Ἀλλως-
τε ὁ κόσμος τὸχει αὐτό: γιὰ νὰ κο-
λακεῖ τὸς ἰσχυροὺς, μιμεῖται
τυφλὰ τὸ παράδειγμά τους.

Κι' ὁ φτωχὸς καθηγητῆς σκοῦπισ'
ἔνα δάκρυ ποὺ ἦταν ἔτοιμο νὰ κο-
λήσῃ.

Ἡ Ζίνα ξαφνικὰ ἐννοίωσε βα-
θειὰ τὴ φύλη.

—Εγὼ φταίω, κύριε Πιτσικάτο,
εἶπε, ἐγὼ φταίω! Πόσο λυπᾶμαι! Δὲ
φανταζόμουν πὼς εἶχα] κάμει τέ-
τοιο κακό.

Σταματήσας γιὰ λίγον κι' ὕστερα
ἐξάνει:

—Νὰ σὰς πῶ. Ὁ διάδοχος' σας
δὲ μ' ἀρέσει καθόλου. Δὲν ξέρετε
πόσο σὰς εἶχα ἐπιθυμήσει! Ἄν ὁ
θεὸς μου σὰς τὸ ζητήσῃ, θὰ δε-
χθῆτε νὰ ξαναρχίσουμε τὰ μαθήμα-
τά μας;

—Ἀκούτε ποῦ δὲ θὰ δεχθῶ!
Ἀχ, Μεγαλειότητά μου!

Ἐπῆξε τὰ χέρια καὶ κοιτοῦσε
ἐκστατικὸς τὴ μικρὴ αὐτὴ, ποὺ
ἦθε τὰν ἄγγελος νὰ τὸν βγάλῃ ἀπ'
τὴ δυστοχία του.

—Λοιπόν, τοῦ εἶπε ἡ Ζίνα, ἀ
πόψε κιόλα θὰ σὰς στείλω τὴν ἀ-
πάντησιν. Καί, ξέρετε, εἶναι πολὺ
σπάνιο πράγμα νὰ μοῦ ἀρνηθῇ ὁ
θεὸς μου κάτι, ὅταν τὸν παρα-
καλέσω.

—Καὶ θὰ τὸν παρακαλέσῃ γιὰ
μένα ἡ Μεγαλειότης Σας;

«Ὁ Μάρφας ἐμάθαινε ὅλα τὰ καθέκαστα...»
(Σελ. 82, στ. γ')

—Νάστε βέβαιος, κύριε Πιτσικάτο!

Καὶ δίχως νὰ προσμένῃ εὐχαριστή-
ρια ἀπ' τὸν Ἰταλὸ, ἔκαμ' ἕνα νεύμα
ἀποχαιρετισμοῦ, ἔστειλ' ἕνα χαμόγε-
λο στὸ παιδάκι ποὺ κοιτοῦσε μ' ἀνοιχ-
τὸ τὸ στόμα καὶ πῆρε τὸ δρόμο ποῦ-
βγαζε στὸ παλάτι.

Ὁ καθηγητῆς τῆς ἱππασίας ἄρχισε
νὰ χοροπηδᾷ ἀπ' τὴ χαρὰ του. Τὸ
παιδάκι ἐκπληκτὸ ἔβλεπε τὸν πατέρα
του, ποὺ σχεδὸν πάντα ἦταν λυπημέ-
νος, νὰ κἀν σὰν τρελλός. Τὰ ματάκια
του τὸν παρακολοῦθοῦσαν ἐπίμονα. Ὑ-
στερὰ σηκώθηκε: ἤθελε κι' αὐτὸ νὰ λά-
βῃ τὸ μέρος του στὴ χαρὰ. Ἐτρεψε
στὸν πατέρα του· ἐκεῖνος τὸ σήκωσε
στὰ χέρια, τὸ χόρψε λίγην ὥρα κι'
ὕστερα τοῦδωσ' ἕνα σκατὸ φιλὶ στὸ
μάγουλο.

—Τί ἔχεις, πατέλα; ρώτησε τὸ μικρὸ.

—Τί ἔχω; Ἐχω, φοχὴ μου, ὅτι
γρήγορα θὰ φᾶς ὅσο θέλεις, θὰ ντυ-
θῇς σὰν πριγκιπόπουλο κι' θὰ μπόρῃς
νὰ τραγουδᾷς ὅλη μέρα, γιὰτὶ στὸ σπι-
τάκι μας μπαίνει ἡ εὐτυχία!

Τὸ παιδί δὲν κατὰλαβε βέβαια τὰ
λόγια τοῦ πατέρα του. Τὸν ἔβλεπε ὁ-

Ἡ Ζίνα, συνοδευομένη πάντα ἀπὸ τὴν κυρία Ρο-
ζέμοντ... (Σελ. 82, στ. γ')

μωσ χαρούμενο κι' αυτό ήταν το σπουδαίο. Άρχισε λοιπόν κι' αυτό να γελά μαζί του και ν' αφίγη κραυγές χαρές, σαν τα χελιδόνια που κουνιγούσαν τ'όνα τ'άλλο στο γαλάζιον οὐρανό, τόσο ψηλά, που φαινόταν σαν χαμένα μέσα στο βάθος του άπειρου.

Σε λίγα λεπτά η Βασίλισσα κι' η κυρία της τιμής είχαν γυρίσει στο παλάτι. Η κυρία Ροζεμόντ άλλαξε φορέματα, πλούτη απ' την κορφή ως τα νύχια, κι' ύστερα έκαμε την αναφορά της. Ο πρίγκιψ κι' η πριγκήπισσα καταγανακτισμένοι εκάλεσαν την άνεφιά τους.

Η Ζίνα έτρεξε στην πρόσκληση. Μα τ' ώραίο της πρόσωπο το στέλιζε ένα τόσο γλυκό χαμόγελο, που κι' οι δύο τους ξεθύμωσαν άμέσως.

—Ωστε λοιπόν θυμώσατε, τούδε είπα, έπειδή στάθηκα κι' εγώ μια φορά καλή; Προτιμάτε να είμαι κακή;

Ο πρίγκιψ άλλαξ' ένα βλέμμα με τη γυναίκα του: Τι μπορούσαν ν' απαντήσουν; Ο θυμός τους τώρα πιά είχε πέσει. Η πριγκήπισσα Βαλεντίνα έσκυψε και φίλησε την άνεφούλα της στο μέτωπο.

—Όχι, μικρούλα μου, της είπε, κανείς δε σε μαλώνει αυτή τη φορά. Μα θάταν γελοίο κι' επικίνδυνο να ξαναρχίσεις αυτά τ' άστεια.

Τότε η Ζίνα άπαρίθμησε όλες τις υποχρεώσεις που είχε αναλάβει: Τό παλιό κρασί και τις κουβέρτες της γριάς, τα φορέματα του παιδιού κι' όλα τ'άλλα. Ο αντίβασιλιάς σούφρωσε λιγάκι τα φρύδια κι' έδωσε το λόγο του να εκπληρώσει όλες τις υποσχέσεις της Βασίλισσας, και μ' έναν δρο: ότι δεν θα ξαναπήγαινε ποτέ στις γειτονιές της φτώχειας και της δυστυχίας.

Η Ζίνα έδωσε αυτή την υπόσχεση με λόπη. Χαιρόταν ωστόσο συλλογίζομένη τη χαρά που θ' άπλωνόταν σε λίγο από σπίτι σε σπίτι.

Υστερα από λίγες μέρες, ο Πιτσικάτος γύρισε στο παλάτι, ξανάβαλε τη στολή με τα χρυσά κουμπιά και πήρε πάλι στο χέρι το μακρό μαστίγιό του.

Ο αντίβασιλιάς με πολλή χαρά του τον ξανάφερε, γιατί απ' το διάδοχό του δεν ήταν καθόλου εδχαριστημένος. Κι' ο φτωχός καθηγητής ένόμιζε ακόμη πως όνειρευόταν, γιατί ποτέ δεν έλπιζε σε τόσο εδνοϊκό γύρισμα της τύχης.

Οί μονότονες βόλτες στο ίπποδρόμιο ξανάρχισαν. Άλλά τώρα η Ζίνα, άν κι' έβλεπε την πόρτα άνοιχτή, δεν αισθανόταν τον πειρασμό να τ' σκάσει σαν πουλάκι απ' το κλουβί του. Συλλογιζόταν πάντα με τύψη ότι μια δική της τρέλλα, ένας άπαγορευμένος περιπάτος στο δάσος είχε στοιχίσει τόσες λύπες, τόσες στερήσεις κι' αγρόπνιες στον καλό της καθηγητή. Έδωσε λοιπόν στον έαυτό της την υπόσχεση να σκέπτεται περισσότερο τις συνέπειες των πράξεών της και να μη τις κρίνει μόνο με το μέτρο της δικής της επιθυμίας.

Δίχως άλλο, εί άπο φάσεις αυτές ήταν πολύ εύλικρινες: μόνο που δεν παρουνισάστηκαν να εδκαρμωθούν.

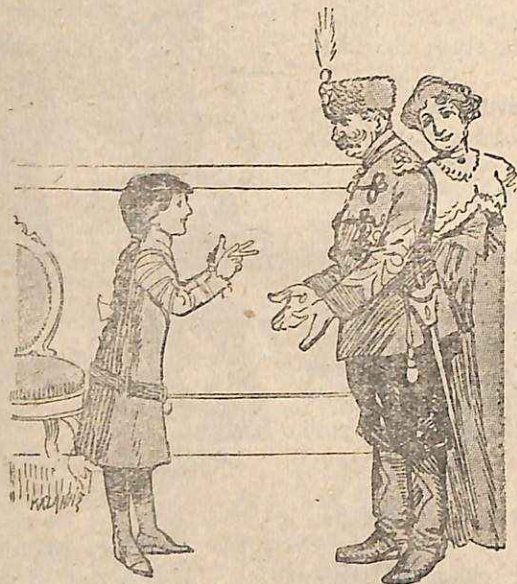
Έρχόταν το καλοκαίρι. Έπρεπε να διαλέξουν έξοχή. Στα πρόστεια έκανε έξοση. Ο αντίβασιλιάς, η γυναίκα του κι' η Βασίλισσα, μαζί με την άκολουθία τους, έγκαταστάθηκαν σε μια ώραία τοποθεσία των Βαλκανίων, όπου, απ' το πρωί ως το βράδυ, διασκεδάσεις δεν έλειπαν. Πήραν μαζί και τον Σαχέλ κι' άλλα άλογα των βασιλικών σταβλών κι' η Ζίνα, μαζί με το θείο της, έκανε ώραίους περιπάτους μέσα στα δάση.

Υστερ' άρχισαν γιορτές και σινουλίες. Η Μίλλυ ντ' Ρεβάλ ήρθε κι' αυτό μαζί μ' όλο το σπίτι της ν' άναπνέσει βουή στον άέρα κι' η Ζίνα, εύτοχισμένη που ξαναπήγαινε τη φιλενάδα της, δε χόρταινε διασκεδάσεις. Ποτέ άλλοτε δεν είχε άγαπήσει τόσο βαθιά τη ζωή.

Μια νύχτα, τρομερή θύελλα έξέπασε σ' εκείνη την έξοχή. Έπεσαν κεραινοί κι' έκαμαν πολλές κατατροφές. Δυο καλόβρες κήηκαν μαζί με τούδε δυο συλλογισμούς που κοιμώονταν μέσα.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

«Ο αντίβασιλιάς σούφρωσε λιγάκι τα φρύδια...» (Σελ. 90, στ. α')

ΑΠΟ ΤΩΝ ΜΙΚΡΟΣΜΩΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Η ΛΙΝΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟ

(Συνέχεια και τέλος· ίδε σελ. 83.)

—Έδω, κυρ-Λέντι, κάθουμαι στην πολυθρόνα και λογαριάζω πόσα γλυκά θά φάω άπόψε και τι παιχνίδια θά τούδε πω να παίξουμε. Άς είναι, έλα τώρα, σε παρακαλώ, να με βοηθήσης να ντοθώ· πάμε στην κρεββατοκάμαρα...

Άχ, αυτό το φόρεμα! Είναι τ'έ μόνο σύννεφο στην άπειρη εδτυχία της Λινούλας. Πώς μισεί την ώρα αυτή όλα της τ'ά φουστάνια! Της φαίνονται παλιά κι' άσχημα. Ναι, μα τι να κάνει;..

Άνοίγει την πόρτα της κρεββατοκάμαρας, μπαίνει· ο μπαμπάς κι' η μαμά την κοιτάζουν—έτσι της φαίνεται—είρωνικά κάπως· γιατί άραγε; δπωςδήποτε εκείνη προχωρεί προς την ντουλάπα και την άνοίγει: Ά! ένα καινούργιο φορεματάκι κατάλευκο, με θαυμάσιες ταντέλλες, ένα άππρο καπέλλο κι' από κάτω ένα ζευγάρι άσπρα παπούτσια της περουνίζονται.

—Έ, τι λές, Λινούλα;

—Ω, μπαμπά! Τι χαρά! μούρχεται να τρελλαθώ.

—Άν πρόκειται να τρελλαθής, καλύτερα να τ'ά πάρω πίσω. Άς είναι, κατεργαρούλα, δεν σου άξιζαν· έλα όμως που οι γονείς σου θέλουν άπόψε να κάνουν φιγούρα!

—Και έββια που θά κάνη, λέει με καμάρι η μαμά· στάσου, άγαπη μου, τώρα να σε συγυρίσω. Το μόνο που με φοβίζει είναι αν θά βαρτάξης μια σταλιά φρονιμάδα.

—Έ, αυτό θά το ίδουμε, άπαντάει πονηρά ο μπαμπάς, ενφ' η Λίνα τού βγάξει τη γλωσσίστα λίγο είρωνικά.

Άπό τη γειτονική σάλα άκούονται δμιλίες, γέλια, φωνές, περπατήματα. Έδω μέσα όμως βρασιλεύει ήσυχία· είναι οι μεγάλοι, μπαμπάδες και μαμάδες που φέραν τα παιδιά τους στη γιορτή· συζητούν σοβαρά σε χαμηλή φωνή· και νάθελαν άλλωστε να φωνάξουν, θά τούδε έπνιγε από μέσα το πανδαμόνιο των παιδιών. Μέσα σ' αυτό τούδε βρίσκουμε και τον μπαμπά της Λινούλας, καθισμένο σε μια ποκοθρόνα άναπαυτικά. Πήηται τρομερά άκούοντας πολιτικά και σοβαρολογίες. Το μυαλό του είναι μέσα, στα παιδιά. Μήπως δεν τον λέει κι' αυτόν παιδί η γυναίκα του; Και να είναι άναγκασμένο να λάθεται έδω! Άχ, πώς ζηλεύει τη Λινούλα!

Στη μεγάλη σάλα, η Λίνα διευθώνει όλη την κίνηση· όλα τα παιδιά τη θαυμάζουν άπόψε και γι'α την καινούργια της τουαλέττα, κυρίως όμως γι'α την έξαιρετική της εδθυμία. Βάζει μπροστά παιχνίδια άστειλάτα που κάνουν

τις μεγάλες τζαμπόρτες να τρίζουν από τις φωνές και τ'ά γέλια.

Άς μπορούμε εκεί μέσα κρυφά, γιατί η μαμά της Έλενίτσα· έχει άπαγορευσει κάθε εισδοο μεγάλου, γι'α να διασκεδάσουν τα παιδιά όπως θέλουν.

Τη στιγμή αυτή, άνεδασμένη σε μια κρέκλα που είναι επάνω στο τραπέζι, η Λινούλα ρητορεύει, ενφ' από κάτω τα άλλα παιδιά μαζεμένα ξεκαρδίζονται κάθε τόσο στα γέλια.

Μ' ένα λόγο, που προσπαθεί να είναι σ' αρχαία γλώσσα, η Λίνα ευχαριστεί τη δεσποινίδα Έλενίτσα γι'α τ'ά γλυκά που δεν έφαγαν, γι'α το ποίημα που δεν άπήγγειλε από τ'ά πολλά νά-ζια, γι'α τις δεκατέσσερες πατησιές επάνω στον κάλο της την ώρα του χορού, γι'α...

Έξαφνα ένας τρομακτικός κρότος! Από τ'ά πολλά κουνήματα της Λίνας, η κρέκλα γλύστρησε από το τραπέζι κι' όλα άναποδογυρίστηκαν. Μα εκείνη που νά πέση! βρίσκειται όρθη στο πάτωμα και προσπαθεί άμέσως να διορθώσει την κρέκλα που φαίνεται πώς· έχει ξεκαρφώσει.

Στη μικρούλα σάλα, όπου συζητούν οι μεγάλοι, ο κρότος φθάνει σε στιγμή άπόλυτης σιωπής· όλοι ξαφνίζονται· μη συνέβηκε κανένα δυστοχημα στα παιδιά μέσα; Η οίκοδ'εσποινα φεύγει, μα σε λίγο γυρίζει και τούδε κήητη γι'α: δεν είναι τίποτε· κ' οιο κοριτσάκι που θά της έπιτραπή να κρατήρη μυστικό τ'όνομά του, στη μεγάλη του ζωηρότητα, άναποδογύρισε μερικά έπιπλα, χωρίς εδτυχώς να πάθη τίποτε.

—Μπα, και δεν μπορούμε τ'ά το μάθουμε; ρωτάει κάποια μαμά.

—Όχι, γιατί θα τ'ά μαλώσετε, άπαντάει εκείνη, ρίχνοντας μια κρυφή ματιά στον μπαμπά της Λινούλας.

Κι' εκείνος σ'α να υποψιάζεται ότι η Λίνα μπορεί να είναι αυτό το κοριτσάκι, γι'α την ώρα όμως δεν μπορεί να βεδχιωθεί. Ποιός έξερει πάλι αν δεν βρίσκειται, άνάμεσα στα τόσα, και κανένα άλλο κορίτσι που τρελλό από την κόρη του;..

Μέσα οι φωνές και τ'ά γέλια έξακολουθούν· η Λίνα δεν έχει χάσει δόλου το κέφι της. Εκείνο το στόμα της δεν έχει διόλου πάψει από την ώρα που ήρθε.

Είναι άρκετά πιά άργά όταν η Λίνα κι' ο μπαμπάς γυρίζουν με το άμάξι στο σπίτι. Εκείνη έχει πιά άπαυδήσει· έπιλωμένη στο βάθος του άμαξιού, ένα συλλογιέται όλες τις ώρες που εδθύμησε τόση.

—Έ, Λινούλα, πώς τ'ά πέρασες άπόψε;

—Θαυμάσια, μπαμπά! Καλύτερα άπό κάθε άλλη φορά.

—Έκράτησες τούλάχιστο την υπόσχεσή σου; πιστεύω να τη θυμάσαι.

—Άχ, ναι! ήμουν όσο μπορούσα πιο φρόνημη!

—Χμ... αυτό μάφνει άρκετά σκεπτικό· όπωςδήποτε σε πιστεύω και χαίρω που δεν ήσουν ας το κοριτσάκι που έσπασε την κρέκλα. Χαρά στην τρέλλα αέτος του παιδιού ν' άνεβη σε τόσο ύψος και να κουνιέται σαν νευρόσπαστο!

Η Λίνα βουδάνεται· σε λίγο έξομολογιέται σιγά-σιγά:

—Εγώ ήμουν αέτη που γκρεμίστηκα από την κρέκλα.

Η μαμά, άγροπνη στο παράθυρο, περιμένει το γροισμό τους. Τούδε δποδύεται στη σάλα.

—Καλώς τους! Έ, πώς τ'ά περάσατε;

—Γοναίκα, λέει ο μπαμπάς σοβαρά, εδχαρίστησε το Θεό που η Λίνα έμεινε φρόνημη άπόψε· έτσι κατόρθωσε μόνο μια κρέκλα να σπάσει. Σκέφου αν ήθελε να γίνη άτακτη· άλίμονο! τ'ό σπίτι της κυρίας Μαρίας την ώρα αέτη δεν θά βρισκόταν στη θέση του!

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΣ

† ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΑΔΑΜΙΔΗΣ

Άπό τ'ό Βόλο, μάς ήλθε η θλιβερή είδηση του θανάτου ενός Άνθρώπου. Γιατί ο Βασίλειος Άδαμίδης ήταν άληθινά ένας Άνθρωπος. Πρώτα-πρώτα με φυχής άγαθότητα, μ' εδγενικώτα αιδήματα, με διαμαντένιο χαρκατήρη, με τέλεια μόρφωση και με θερμή, άκοίμητη άγάπη γι'α καλό. Ούτε βουλεύτης, ούτε δήμαρχος. Ούτε γιατρός καν ούτε δάσκαλος. Ένας απλός έμπορος και, στις ώρες της εδκαίριάς του μόνο, ένας κρυφός λογοτέχνης. Μα τι σημαίνει; Ο Άνθρωπος δεν έχει πάντα ούτε άξιώματα ούτε τίτλους. Κι' απλός έμπορος μπορεί να είναι, κι' απλός θανάτης άίεμα.

Όταν είναι όμως Άνθρωπος, πού πολλές φορές δεν είναι οι τιτλόχο· άποτελεί πολυτίμο μέλος της Κοινωνίας κι' είναι τόσο χρήσιμος· εα αέτη, τόσο άγαπητός, τόσο σεβαστός, όσο ήταν ο Βασίλειος Άδαμίδης στο Βόλο, όπου ο θάνατός του θρηνήθηκε σε μια μεγάλη κοινωνική άπώλεια.

Μόνο οι κακοί δεν τον άγαπούσαν, γιατί κι' αυτός δεν άγαπούσε τους κακούς... Κι' όπου έβλεπε άδικία και πλάνη, κακία και πρόληψη, έβγαίνε, με το καθήκον του Άνθρώπου, να τη κτεπήζη. Γι'αυτό πολλές φορές έβήκατο τ'ό μπράβι του. Άλλα τίποτα δεν τον τιμά περισσότερο όσο η άγάμηή του στο εκπαιδευτικό και γλωσσικό ζή-

τημα που χώρισε μια φορά κι' άναστάτως το Βόλο,—τότε με το νεωτεριστικό εκείνο και πολόπαθο Σχολείο του Δελμούζου,—ή υπεράσπιση που έκαμε στις νέες ιδέες, η καταδωσή του γι'α αέτην την ώραία τόλμη κι' η καταδίκη του σε πρόστιμο και σε φυλάκιση.

Και στις ώρες της εδκαίριάς του έγραψε διηγήματα γι'α παιδιά. Ήταν ήπειρώτικα, χωριάτικα,—γιατί από την Ήπειρο καταγόταν ο έμπορος του Βόλου,—και θαυμάσια! Ένα πλήθος εδημοσίευσε με το ψευδώνυμο Άδάμ στη «Διάπλασι», που τον τιμούσε σαν ένα εκλεκτό συνεργάτη. Έπειτα ο Έκπαιδευτικός «Ομιλος» τ'ό τόπωσε όλα μαζί· εα ένα βιβλίο με τον τίτλο «Άπό το χωριό μου». Άλλά ο Άδάμ θά έχη βέβαια γραμμένα κι' άλλα. Κι' η οίκογένειά του,—η άγαπημένη του κόρη προπάντων γι'α την όποία και τ'ά έγραφε,—πρέπει τώρα να τ'ά παραδώσει στη δημοσιότητα. Είναι από τ'ά ώραίότερα της παιδικής μας φιλολογίας. Και μ'αυτά θά τιμάται και σαν άξιος λογοτέχνης εκείνος που στάθηκε ένας τόσο σπάνιος Άνθρωπος.

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Καθένας, μέσα στην ψυχή του, μέρος κρυφό απ' τον οὐρανό βλέπει, σαν λέει την προσειχή του, κοντά κι' ες είναι μακρινό.

Με θερμή πίστη στα οὐράνια άφίνοντας ψυχή και νοῦ, παρακαλέται στην άφάνεια, σκυφτός, στο πλάι τ' άλλουνοῦ.

Κι' η προσευχή του όλο άνεβαίνει σαν τ'ό θυμιαμα τ'ό άγνό καθαρία, ποσχευομένη ίσια, ψηλά στον οὐρανό.

ΜΗΤΣΑ Δ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Η ΚΟΛΑΚΕΙΑ

[Ρωσικός μύθος]

Μια φορά, ένας κόρακας πετούσε πάνω από εν' άκορογιάλι. Άπό κει είδε έναν κάβουρα να περπατά στα ριχά, χαμήλωσε, τον άρπαξε στο στόμα του, πήγε εα ένα δένδρο, κάθησε εα ένα κλαρί κι' έτοιμαζόταν να τον φάη. Ο κάβουρας, βλέποντας πως θά χάση τη ζωή του, σκέφτηκε με τι τρόπο μπορούσε ακόμη να σωθή. Και λέει τού κόρακα:

—Εγώ, καίμενε, ήξερα τον πατέρα σου και τη μητέρα σου. Τι καλά πουλιά που ήται!

—Μμμ! έκαμε ο κόρακας, χωρίς ν' άνοίξη τ'ό στόμα του.

—Και τούδε άδερφούς σου ήξερα, έκακολούθησε ο κάβουρας, και την άδερφή σου. Τι άμορφα πουλιά που ήται!

—Μμμ! έκαμε πάλι ο κόρακας.

—Ναί, ὥμορφα, ὅχι ὥμως σάν καὶ σένα, ἐπρόσθεσε ὁ κάρουρας.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ κάρουρας ἐκολα-κευθίκε.

—Ἄ! ἔκαμε δυνατὰ.

Ἔτσι ἀνοίξε τὸ στόμα του πολὺ καὶ ὁ κάρουρας ἔπεσε πάλι στὸ γυαλὸ του.

K. E. E-Π

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

16 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ - 1 ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΟΧΘΕΣ, κάποιος μου ἔλεγε γιὰ κάτι, πὼς ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ «ἐν-τὸς τοῦ Μαρτίου».

Ἐγὼ τότε εἶπα: «Γιατὶ τόσο ἀργά; Δὲν γίνεταί καὶ ἐν-τὸς τοῦ Φεβρουαρίου;»

Κι' ὁ ἄλλος μὲ κοίταξε μὲ ἀπορία: «Μὰ ξεχνᾷς, μου εἶπε, πὼς ἀπὸ μεθαύριο ἔχουμε Μάρτη; Πάει ὁ Κουισορφέβαρος! φέ-τος τὸν κουισάναμε κι' ἀπὸ τᾶλλο του!»

Ναί, τὸ εἶχα ξεχάσει... Μόνο δεκα-πέντε μέρες τοῦ ἀφήσαμε τοῦ καὶ μέ-νου. Καὶ τὴ δεκάτῃ ἔκτῃ του τὴν εἴ-παμε Πρωτομαρτίᾳ, ἔτσι ἀπάνω-κά-τω, ἔγινε καὶ σὺ 1582, ὅταν ὁ Πά-πας Γρηγόριος δ' ΙΓ' ἐπρόσταξε νά... βαπτισθῇ ἡ 5ῃ Ὀκτωβρίου τοῦ χρό-νου ἐκείνου καὶ νὰ ὀνομασθῇ 15ῃ. Για-τὶ μὲ τὸ παλιὸ Ἰουλιανὸν Καλαντάρι, —ἐκεῖνο δηλαδὴ πὺν εἶχε κινονισθῇ στὴ Ρώμῃ κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ἀπὸ τὸν περὶφημο Ἀλε-ξανδρινὸ ἀστρονόμῳ Σωσιγένη, — ἡ ἐαρινὴ ἰσημερία εἶχε μείνει πίσω δέ-κα μέρες. Ἀλλ' ἀπὸ τὸ 1582 ἔχουν περά-σει ἄλλα 340 χρόνια. Καὶ σὺ ἀναμε-ταξὺ τὸ λάθος, ἡ καθυστέρηση τοῦ Ἰ-ουλιανοῦ Καλανταρίου, πὺν ἀκολου-θοῦσαμε ὡς χιτς, —μόνοι, πὰ ἐμεῖς σὺν πολυτιμῷ κόσμῳ, —εἶχε γίνῃ 13 ἡμέρες. Γιὰ νὰ διορθωθῇ λοιπὸν τὴν 16ῃ Φεβρουαρίου ἔπρεπε νὰ βαπτισθῇ Πρωτομαρτίᾳ. Κι' αὐτὸ ἐ-κάναμε, λιγάκι ἔως ἀργά, ἀλλὰ κάλ-λιο ἀργὰ παρὰ ποτὲ.

Θὰ πῆτε: Κι' αὐτὸ τὸ Γρηγοριανόν, τὸ «εὐρωπαϊκόν», τὸ νέον Καλαντάρι πὺν παραδεχόμεστε τώρα, εἶναι τέ-λειον; —Ὅχι. Καθυστέρει καὶ αὐτὸ μὲν κά-θε τέσσαρις χιλιάδες χρόνια. Ἀλλὰ τὸ λάθος εἶναι μικρόν, ἀσήμαν-το μπροστὰ σὺν λάθος τοῦ Ἰουλι-ανῷ, πὺν καθυστέρουσε 7 ἡμέρες κα-θε 900 χρόνια. Ἐπειτα, Καλαντάρι τέλειον, δηλαδὴ ἐντελὸς σύμφωνον μὲ τὸν ἥλιο, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ. Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατὶ ἡ Γῆ μας, γιὰ νὰ κἀμὴ τὴν ἑλλειψὴν τῆς γύρω σὺν

ἥλιο, δὲν χρειάζεται οὔτε 365 ἡμέ-ρες ἀκριβῶς, οὔτε 366. Ἀλλὰ 365 καὶ ἓνα τέταρτο ἢ 6 ὥρες περὶπου. Ὡστε ἀφίνουμε πάντα, δηλαδὴ καθυ-στεροῦμε, 6 ὥρες τὸ χρόνο. Πὺν σὲ 4 χρόνια μᾶς κάνουν μὲν δλόκληρη μέ-ρα. Κι' αὐτὴ τὴν προσθέτουμε, κα-θὼς ξέρετε, σὲ κάθε τέταρτο χρόνο, πὺν ἔχει τότε 366 ἡμέρες καὶ λέγεται δίσεκτος.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ γιὰ τὴν ἀκρίβεια! Γιατὶ ἀπὸ τῆς 6 περὶπου ὥρες πὺν εἶπαμε, πάντα μένον ἡ-γα λεπτά. Πὺν οὐκ αὐτὰ, μὲ τὸν καιρὸ, μᾶς κάνουν καὶ αὐτὰ δλόκληρη ἡμέρα. Νὰ λοιπὸν πὺν καὶ τὸ Γρηγορια-νὸ Ἡμερολόγιον, ἂν καὶ τὸ σχετικῶς ἀ-κριβέστερον, κάνει λάθος 1 ἡμέρα κα-θε 4,000 χρόνια. Καὶ νὰ πὺν οἱ ἀπό-γονοί μας κάποτε θάναγκασθῶν μὲ τὸν ἴδιον τρόπο νὰ τὸ διορθώσῃ: ὅ-πως δηλαδὴ διόρθωσε τὸ λάθος τοῦ Ἰουλιανοῦ ὁ Πάπας Γρηγόριος δ' ΙΓ' κάνοντας τὴν 5ῃ Ὀκτωβρίου 15ῃ καὶ ὀρίζοντας νὰ μὴν εἶναι δίσεκτοι ὅλοι οἱ χρόνοι πὺν ἀρχίζουν αἰῶνα (1600, 1700, 1800 κτλ. ὅπως σὺν Ἰουλιανόν,) ἀλλὰ μόνο ἓνας σὺν τέσσαρις (1600, 2000, 2400 καὶ καθεξῆς.)

Φυσικά, τὸ Γρηγοριανὸν Καλαντάρι, πὺν ὑποσχόταν ὅλη τὴ δυνατὴ ἀκρι-βεια καὶ συμφωνία μὲ τὸ «ἡλιακὸν ἔ-τος», ἔπρεπε τότε νὰ τὸ παραδεχθῇ ὅλος ὁ κόσμος. Ἀλλὰ οἱ Ὀρθόδοξοι, —Ἕλληνες, Ρώσσοι, καὶ... —τὸ ἐθεώ-ρησαν σχισματικόν, παλιόν, φράγκι-κόν, καὶ ἀπὸ μὲν στενοκεφαλιά, ἐμειναν μὲ τὸ παλιόν, τὸ Ἰουλιανόν, χωρὶς νὰ τοὺς νοιάξῃ ἂν ὕστερ' ἀπὸ κάμποσα χρό-νια ἡ διαφορὰ ἀπὸ τὴν ἐαρινὴ ἰσημε-ρία θὰ ἦταν τόση, ὥστε ἡ Γῆ θὰ εἶ-χε ἀνοιξὴ καὶ τὸ Καλαντάρι μας χει-μῶνα! Καὶ γιὰ τέτοιους «ἐθροσκεντι-κούς» τάχα λόγους, ἐξακολούθησαμε νὰ τῷ χροῦμε ὡς χιτς. Ἀλλὰ ἡ ἐποχὴ μας δὲν σηκώνει πὰ τόσο μεγάλες στενοκεφαλίες. Κι' ὕστερ' ἀπὸ πολλὰς ἀπόπειρας, πὺν ἐναυάγησαν μὲ τῆς φωνῆς τῶν φανατικῶν καὶ τῶν προ-ληπτικῶν, ἡ Πολιτεία βρῆκε τρόπο νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ἀλλαγὴν χωρὶς νὰ προσ-βάλλῃ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. Τὸ νέον Κα-λαντάρι τὸ ὀνόμασε «πολιτικόν», ἀφί-νοντας τὸ Ἰουλιανόν νὰ ἰσχύῃ μόνο γιὰ τῆς θρησκευτικῆς γιορτῆς.

Ἀλλὰ μὴν ἀμφιβάλλετε πὺν καὶ αὐ-τὸ προσωρινὸ εἶναι. Ἀργὰ ἢ γρήγο-ρα καὶ ἡ Ἐκκλησία θάναγκασθῇ νὰ συμμορφωθῇ. Καὶ τότε θὰ κάνου-με τὸ Πάσχα μας καὶ τὰ Χριστούγεν-νά μας μὲτ' ἡμεῖς ὅλους τοὺς Χριστι-ανούς τῆς Γῆς. Εἶναι καὶ αὐτὸ ἓνα βῆ-μα πρὸς τὴν παγκόσμια ἐνωση, ὁμο-φωνία, ὁμόνοια καὶ ἀδελφότητα, —πρὸς τὸν μεγάλον, τὸν τέλειον Πολιτισμόν.

Σὺς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδη-μαϊκοῦ JULES SANDEAU.]

Ζ'. (Συνέχεια)

Ὡστόσο οἱ πέντε ἀρκούδες τὸν συν-τρώφειαν μὲ πολλὴ εὐγένεια ὡς τὸ καράδι, καὶ ἀφοῦ ὁ μπάμπας-Φουκιώ-της μπῆκε μέσα, ἐκείνες ἔφυγαν γιὰ νὰ γυρίσουν στὴ Σπιτισβέργη τοὺς.

Ἐτὴν ἄλλη μέρα ἀπάντησε ἄλλες ἀρκούδες, πὺν καὶ αὐτὲς τοῦ ἔκαμαν τὰ ἴδια κομπλιμέντα. Κι' ἀπὸ τότε, τακτικά, γύριζε σὺν καράδι συντροφει-μένος ἀπὸ ἓνα κοπάδι ἄσπρες ἀρκού-δες, πὺν τὸν ἀκολουθοῦσαν σὰ σκυλά-κια. Τώρα καταλαβαίνετε καὶ σὺς πὺν μέσα στὴ Μόσχῳ δὲν εἶχαν ἄλ-λη ὁμιλία παρὰ γιὰ τῆς ἀρκούδες τοῦ ἀρχικαλαφάτη καὶ ἔλεγε πὺν ὅτι τά-χα ὁ ἀδερφὸς τοῦ παπποῦ μου εἶχε μέσα τοῦ τῆς χάρη, ἄμα τὸν ἔβλεπαν οἱ ἀρκούδες, νὰ τῆς μαγεύῃ καὶ νὰ τῆς κἀνῃ ἀρνάκια. Ὁ γιαντὸς μάλιστα τοῦ καραβιοῦ, πὺν ἦταν ἄνθρωπος σπου-δασμένος, εἶπε σὺν ναύτες καὶ τοὺς ἐξήγησε πὺν ἡ αἰτία, λέει, ἦταν ἓνα πράγμα σὰν ἄσπρας, —μαγνητικόν, μα-γνητισμὸν, κάπως ἔτσι τὸ λεγε, —καὶ αὐ-τὸς ὁ ἄσπρας, λέει, ἔβγαине ἀπὸ τὸ κορ-μὶ τοῦ μπάμπας-Φουκιώτη καὶ ἔμπαινε σὺν κορμὶ τῆς καθεμιανῆς ἀρκούδας. Τὸ καταλάβατε πιστεύω. Δὲν εἶναι δὲ καὶ κανένα δύσκολον!

«Ὅταν λοιπὸν καλοκαίρισε καὶ ἔ-λυωσαν οἱ πᾶροι καὶ ἡ Μόσχῳ λυ-τερώθηκε καὶ ξεκίνησε, δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τὸ τι καλὸ ἔγινε! Χίλιες πεν-τακόσες ἄσπρες ἀρκούδες τὴν ἀκολου-θοῦσαν κολυμπώντας! Καὶ ποῖος ξέρε ὡς περὶ θὰ πῆγαιναν μαζὶ μὲ τὴν κου-βέρτα, ἐκπῆσαν τῆς, ἂν ὁ ἀδερφὸς τοῦ παπποῦ μου δὲν τῆς συμβόλανε, γι-τὸ καλὸ τοὺς, νὰ γυρίσουν πίσω. Ἀ-κούγοντες τέτοιον λόγον, ἔβγαλαν ὅλες ἓνα μούγκρισμα λυπητερό καὶ γύρισαν πίσω μ' ἀπὸ τὴν πολλὴν τους λύπη, οἱ κακὸμοιρες βογγοῦσαν ὡς ὅλο τὸ δρό-μῳ, πὺν νὰ τῆς ἀκούανε, θὰ ράγιζε ἡ καρδιά σας. Ἀμ' καὶ ὁ μπάμπας-Φο-κιώτης δὲ, καὶ αὐτὸς δὲν ἦταν πέτρα... Ἐκλάψε σὺν σκληρὸ ἐκείνον χωρισμόν. Γιατὶ τόσο ἀγαποῦσε τῆς ἄσπρες τοῦ ἀρκούδας, πὺν, φανταστῆτε, ἔκανε ὅρ-κο καὶ σταυρὸ πὺν ποτὲ τοῦ δὲ βρῆ-κε καὶ δύσκολα θὰ ἔβρισκε φίλους τόσο πιστοὺς καὶ τόσο εὐγενικούς.

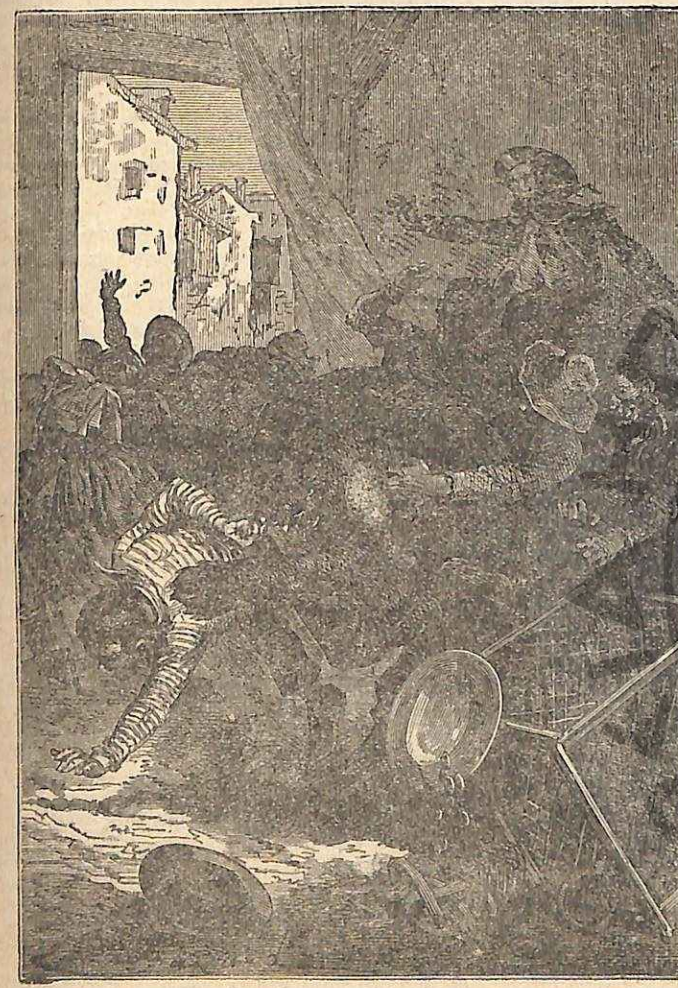
Ἐπειτα ἀπὸ τρία χρόνια, ἓνα βρά-δυ, ἀεργιάνιζε σὺν γιὰτὸ μὲ μερικὸς φίλους τοῦ ναύτες, πὺν ἦταν ἓνας καὶ ἔ-νας, παιδιὰ τῆς φωτιάς. Κι' ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπαν πὺν νὰ περάσουν τὴν ὥρα τοὺς, παρακάλεσαν τὸν ἀρχικαλαφάτη νὰ τοὺς διηγῇ τὴν ἱστορίαν περὶ τοῦ ἀπὸ τὰ ταξείδια τοῦ. Ἐκεῖνος τὸ λοιπὸν ἐκᾶ-θησε καὶ τοὺς ἐξιστόρει ὅσα σὰς εἶ-

πα γιὰ τῆς ἄσπρες ἀρκούδες. Οἱ ναύ-τες λιγώθηκαν ἀπὸ τὰ γέλια. Πῆγαν νὰ ξεσχωριασθοῦν ἀπὸ τὸ γέλα-γέλα. Γι-ατὶ τὰ λόγια τοῦ μπάμπας-Φουκιώ-τη παίρνανε γιὰ χωρατὰ, γιὰ κοροϊδίες. Δὲν τὰ πίστευαν τελοςπάντων. Καὶ τοῦ κἀκου ὁ ἀδερφὸς τοῦ παπποῦ μου τοὺς ἔκανε ὅρκους πὺν ἦταν ἀληθινὰ.

Ἐκεῖ-δὲ, ἀπάνω στὴν ὦρα, νὰ σου καὶ περὶ ἓνα Ἰταλὸς πὺν κρατοῦσε μὲν μαϊμουδίτσα μέσα σὲ κλουβὶ καὶ ἔβλεπε, μὲ μὴν χοντρήν ἀλυσίδα, μὲν ἀρκούδα κατάμαυρη καὶ μαθημένη. Μὰ τὴν ἀρκούδα ἦταν ἐκείνη! Μεγάλη, ἄγρια, καὶ τὸ στόμα τῆς τῶχαν δε-μένο μὲ λουριά, γιὰ νὰ μὴν τρώῃ.

Ἐπαραγγεῖα λὲς τὴν εἶχε ὁ μπά-μπας-Φουκιώτης! Κι' ἀμέσως εἶπε σὺν ναύτες νὰ βάλουν στοίχημα δὺν δι-φραγκα ἀτημένια, πὺν ἡ ἀρκούδα ἐ-κείνη θὰ τοῦ κἀνῃ μετάνια καὶ θὰ τοῦ φιλήσῃ τὸ χέρι.

Ἐἓνας ἀπ' τοὺς φίλους, ἀρχικαλα-φάτης καὶ αὐτὸς, πὺν ἦταν ἀπὸ τὸ Πουλίγγον καὶ τὸν ἔλεγε, —ἀ, σταθῆτε νὰ θυμῇ πὺν τὸν ἔλεγε... πὺν τὸν ἔλεγε... νὰ ἰδῇς, νὰ ἰδῇς... ἀ, ναί! τὸν ἔλεγε μπάμπας-Καλαμάκια! —αὐτὸς λοιπὸν ὁ μπάμπας-Καλαμάκιας δέχτη-κε τὸ στοίχημα καὶ τότε λοιπὸν ὅλοι οἱ ναύτες, ἔκτο δὲ τὸν ἔχουν τὸν Ἰτα-

«Χυμῶν ἡ ἀρκούδα, τὸν ἀρκάει ἀπὸ πίσω...» (Σελ. 93, στ. 6.)

λὸ, ἀπὸ καὶ τὸν ἔχουν, τὸν κατάφε-ραν νὰ λύσῃ τὰ λουριά πὺν ἦταν δε-μένο τὸ στόμα τῆς ἀρκούδας καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ ὅλως ἐλεύθερη. Ὁ μπά-μπας Φουκιώτης στέκεται μπροστὰ τῆς καὶ τὴν κοιτάζει κατάματα, γιὰ νὰ πῇ γαῖνη ὁ μαγνητισμὸς τοῦ σὺν μούτρα τῆς. Ὡς φαίνεται ὅμως, ἡ ὁ μαγνητι-σμός τοῦ ἦταν πὰ ἐσθυμασμένος, ἡ μο-ναχὰ ἄσπρες ἀρκούδες εἶχε τὴ δύναμη νὰ ἡμερώνῃ, ὅχι καὶ μαῦρες. Καὶ τοῦτο σὰς λέω, γιὰτὶ ἡ μαῦρη ἀρκούδα, ἀντὶ νὰ σκύβῃ νὰ τοῦ κἀνῃ μετάνια, σηκώθηκε μονομιάς σὺν πίσινά τῆς πόδια καὶ ἔκανε νὰ χυμῇ ἄπάνω τοῦ καὶ νὰ τὸν φάῃ!..

Ἐβλέποντας αὐτὸ ὁ μπάμπας Φου-κιώτης, κατὰ αἶθε πὺν ἔχασε πὰ τὴ δύνα-μή του καὶ, σὰ φρόνιμος ἄνθρωπος πὺν ἦταν, εἶδε πὺν γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κα-κό, ἔπρεπε νὰ τοῦ κἀνῃ μετάνια καὶ θὰ τοῦ φιλήσῃ τὸ χέρι.

Ἐἓνας ἀπ' τοὺς φίλους, ἀρχικαλα-φάτης καὶ αὐτὸς, πὺν ἦταν ἀπὸ τὸ Πουλίγγον καὶ τὸν ἔλεγε, —ἀ, σταθῆτε νὰ θυμῇ πὺν τὸν ἔλεγε... πὺν τὸν ἔλεγε... νὰ ἰδῇς, νὰ ἰδῇς... ἀ, ναί! τὸν ἔλεγε μπάμπας-Καλαμάκια! —αὐτὸς λοιπὸν ὁ μπάμπας-Καλαμάκιας δέχτη-κε τὸ στοίχημα καὶ τότε λοιπὸν ὅλοι οἱ ναύτες, ἔκτο δὲ τὸν ἔχουν τὸν Ἰτα-

τοὺς πόνους τοὺς φρικτοὺς.

Ἐἔτσι τὴν ἔπαθε ὁ ἀδερφὸς τοῦ παπ-ποῦ μου καὶ σὲ μὴν ἡμέρα ἔχασε δὺν δι-φραγκα ἀτημένια καὶ ἄλλα δὺν στοργηλὰ πράγματα, πολὺτιμα γιὰ κείνον πὺν θέ-λουσαν νὰ κάθονται.

Ἀπὸ κείνη δὲ τὴν ἡμέρα δὲν ξανακί-νησε ὁ ἄνθρωπος, εἶ-πας δὲ ἀκαίρως χρό-να. Ὅταν γέραςε, σὺν ἔλεγε τὸ πᾶ-θημά του μὲ μεγάλη ἐχθρότητα, μὰ τὸ ἔλεγε πάντα ὁρθῶς. Κι' ὅταν τέλειωνε τὴν ἱστορίαν τοῦ, ἔ-πρόσθετε πὺν δὲν πρέκει κανεὶς νὰ πα-ρα-πιστεῖται τῆς ἀρκούδας, ὅπως καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐἔτσι μὲ τοὺς ἄλλους,

Ἐἔτσι μὲ τοὺς ἄλλους,

ἐχειροκρότησε καὶ ὁ Ἀγκίστρης, πὺν καθὼς θυμάστε, εἶχε δώσει τὴν πα-ραίτησή του. Καὶ μολοντί ὁ διαχω-νισμὸς μὸλις ἦταν στὴν ἀρχή, ὅλοι ἄρχισαν νὰ ὑποπετεύονται πὺν τὸ βρα-

«Ἀχ, κακούργα, μ' ἀρνάει!...» (Σελ. 93, στ. β')

βεῖο θὰ τῷ παίρνε ὁ Φουκιώτης. Τὸ πᾶ-θημα τοῦ ἀρχικαλαφάτη καὶ ἡ χάρη πὺν τὸ διηγῇθηκε δὲ μικρὸς τοὺς σύν-τροφους, τοὺς διασκέδασε πολὺ καὶ τοὺς ἔφερε σ' εὐθυμία. Οἱ γλωσσες τοὺς ἐλύθησαν καὶ εἶπαν ἓνα σωρὸ πι-ραμύδια περὶ ἑρῆς καὶ παράδοξα. Ἐ-παυσε τὸ ἓνα παραμῦθι καὶ εὐθὺς ἄρ-χιζε τὸ ἄλλο.

Ἦταν κάτι ἀλλόκοτον καὶ θελκτικὸν νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴν ἀνθρωπιά ἐκείνη πὺν σκόρπιζε ἀκόμα ζωηρὸς λάμψαι: τὰ παιδιὰ δλόγους, πὺν ἄλλα στεκόν-ταν ὀρθία, ἄλλα καθόνταν σὲ καμιά προσέοχῃ τοῦ βράχου, ἄλλα ἦταν ἐα-πλωμένα χάμω καὶ ἄκουγαν μὲ πολλὴ προσηχὴ ἐκείνον πὺν ἔλεγε τὸ παρα-μῦθι: τὸ νῆμα καὶ πὺν πὺν ὀλίγον τὸ εἶ-χε σκεπασε ἡ θάλασσα καὶ τώρα πάλι ἦταν ἐλεύθερο ἀπὸ τὰ νερά εἶχαν τραθηχθῇ τὴν ἀπέραντη ἐπιφάνεια τοῦ ὠκεανοῦ, πὺν ἦταν ἀκίνητη καὶ φαίνεταν σὰ γυαλί, ἔπειτα καθρεφτιζό-ταν ὁ οὐρανὸς μὲ τὰ λαμπρά του ἄστρα...

(Ἐπεται συνέχεια)

Μετάφρασις Π. Γ. Φ. καὶ Γ. Σ.

ΡΗΤΑ

14.

Ὁ κισσὸς ψηλὰ ἀνέβαινε Μόνο στήριγμα σὰν βοῇ Ἦ σὲ τοῖχο ἢ σὲ δένδρῳ, Ἀλλοῶς χάμω στὴ γῇ μένει. Πὺν τοῦ μοιάζουνε, σ' ἀλήθεια, Κεῖνοι πὺν γιὰ νὰ σταθοῦν Σὲ μὴν θέση, προσπαθοῦν Νᾶχουν ἄλλων τὴ βοήθεια!

CHEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΜΒΡΑΚΙΑ

Με άσημένιο ύφανε
ο Άραχθός στημόνι
αυτό σου το περίφημο
ζωνάρι που σε ζώνει
και με μετάξια πράσινα
του κέντησε τα πλάγια,
— τις λιγαριές τις άφθονες,
καθώς και τα καλάμια
που φρονταίς στις όχθες του.
Και πάνω στο ζωνάρι
της γέφυράς του τα στοιχεία
χορεύουν με χάρη.

Τα κάστρα, τα παλάτια σου,
τα γύρω σου βουνά
μύρια σου πλέκουν στέφανα,
Πατρίς μου δνδρευντή.
Μά κι' όλ' αυτά αν έλειπαν,
σου έφθαναν τα δώρα
που οι Έσπεριδες σουδωσαν,
άγαπημένη χώρα!

ΑΠ' ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Ήτανε διάλειμμα, όταν μπαί-
νοντας ο ένα διάδρομο του σκο-
λειού μας, ένω έτρωγα δλοένα
μιά σοκολάτα, αντίκρισα έξωφρα
στο βάθος ένα συμμαθητή μου
που έρχοταν πρὸς το μέρος μου.

— Διάολε, — συλλογίστηκα τότε
στιγμιαία: — σά με πλησίαση θ'
αναγκασθώ να του δώσω απ' τη
μικρή αυτή σοκολάτα μου! και
τότε πάλι, τί θα μείνη για μένα!
Με την έλπίδα ότι δεν με είχε
δῃ, έκαμα άπότομη μεταβολή,
κρύβοντας σύγχρονα τη σοκολά-
τα, και χώνηκα στο μέρος όπου
ήταν οι βρύσες, για να πιω τάχα
νερό.

Σε λίγο, μπήκαμε στις τάξεις
κι' άρχισε το μάθημα...
Έξαφνα ο ίδιος συμμαθητής
μου, που καθότανε δίπλα μου,
σκουντάει το μπροστινό μας και,
δείχνοντας με, του λέει σιγανά:
— Φοβήθηκε να μη μου δώση απ'
τη σοκολάτα του και, ένω ήταν
να συναντηθούμε, γύρισε πίσω,
νομίζοντας πως δεν τον είδα!

Φυσικά, έγω προσέβηκα να
το άρνηθώ, λέγοντας, πως δεν
είχα ιδέα απ' αυτά που μου κα-
ταμαρτυρούσε.
Δεν έξωφά τώρη αν με πίστεψαν.
Από μέσα μου όμως έοριζα όλο
το δικιο στο συμμαθητή μου.
Γιατί συλλογίστηκα τότε, πως
μιά άλλη φορά, με τον ίδιο
τρόπο που φέρεθκα τώρα έγω,
μού είχε φερθή κάποιος άλλος
φίλος μου, που τον είχα περι-
φρονήσει, θυμίζω, και άποκα-
λέσει «ταγιούνη και γύφτο» Κι'
δμως νά! τώρα κι' έγω φερνό-
μουν σαν και κείνον!

Αλλά ήταν κι' η πρώτη κι' η
τελευταία φορά. Γιατί στο έξης
προτιμούσα να μη φάω καθόλου
ξύγ, παρά να συναντήσω φίλους

Ο κατάδικος τότε άποκρίθηκε:
— Μεγαλειότητα, άφου είλγες
την καλοσύνη να μου έπιτρέψης
να διαλέξω τον θάνατό μου, σου
ζητώ να μ' άφήσης να πεθάνω...
από βαθεία γηραιά.

Τι να πῇ ο βασιλιάς! είχε δώ-
σει το λόγο του που δεν μπορού-
σε να τον πάρη πίσω. Κι' άφρησε
τον ύπασπιστή του να ζήση και
να γεράση. Αλλά κι' αυτός, από
εὐγνωμοσύνη, με πολλές καλές
πράξεις, έκαμε να ξεχαστή το ά-
μάρτημά του εκείνο.
(Παράφραση)

ΤΡΕΛΛΟΣ ΑΕΡΑΣ

Τὸ Ἀστέρι τῆς Φυλῆς, μ' ένα πο-
λύ συκνηντικό γράμμα, με παρακα-
λει να δώσω «την εὐγνωμοσύνη που
πλημμυρεῖ τὴν καρδιά του στο Ἀγοι-
κάτοικο, στὴ Μπιζού και στὴ Σπα-
νιόλα που σπύσανε να τὸν βοηθήσουν».
Καὶ προσέθετε: »Θά μπορέσω ἄραγε
κι' ἐγὼ μιά μέρα να τοὺς τὸ ἀνταπο-
δώσω;»

Κι' ἐγὼ χαίρω πολύ, Γαμψοφίτκε,
καὶ σ' ευχαριστῶ πού θέλεις καὶ να ξε-
σπαθώσης. «Ἐγκυκλοπαιδεία» λέγεται
τὸ σύνολο τῶν γνώσεων πού πρέπει νὰ
ἔχῃ ὁ μορφωμένος ἄνθρωπος ἀπ' τὰς
ἐπιστήμες καὶ τίς τέχνες. Τὸ Μ.
Μυστικά τὰ ἐξηγεῖ καθαρότατα ὁ Ὁ-
δηγὸς καὶ ἅμα διαβάσης με προσοχὴ
τὸ σχετικὸ κεφάλαιο, θὰ τὰ καταλά-
βης ὅλα.

Σ' ευχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις, Αὔ-
ρα τοῦ Πηλίου. Τὸ κατ' ἐμὲν τὸ κορι-
τσάκι πού τὸ βοηθῆς ἐρημο καὶ τὸ πῆ-
ρες στὸ σπίτι! Πολὺ με συκνήνησε ἡ
ἱστορία τῆς θετῆς αὐτῆς ἀδελφούλας
σου. Καὶ γιὰ τὴν οἰκογένειά τῆς δὲν
ἔξερε τίποτα; Δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ σὰς
πῇ καμμιὰ λεπτομέρεια;

Ἰπάρχουν, βέβαιε, διαφορῶν εἰδῶν
ἀντιλήψεις. Θυμᾶστε τὴ μου ἔγραφε
προχθὲς ἡ Ὀνειροεμμένη Ἑλλάδα.
Σήμερὰ ἡ Ἀνδρὰ Ἀλμυρίδ μου γρά-
φει διὲς θὰ ἤθελε νὰ δημοσιεύσω «Παι-
δικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία», πού πάν-
τα περισσότερο θὰ ὠφελοῦσε τὰ παιδιὰ
ἀπὸ ἕνα μυθιστόρημα. Μὰ γι' αὐτὸ κι'
ἐγὼ ρωτῶ...

Ἐκαμες πολὺ καλὰ νὰ μου γράψης,
Βαυβακί, καὶ νὰ πάρῃς ψευδῶνυμο,
ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου πού εἶναι στρα-
τιώτης, γιὰ νὰ ληή οργαροῦμε τακτικά.
Σ' ευχαριστῶ καὶ γιὰ ὅσα μου γρά-
φεις γιὰ τὸ ξεσπάθωμα πού σκοπεύεις
νὰ κάνῃς καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη πού μου
ἔχετε ὅλοι στὸ σπίτι.

Τὴ νύ σου κάνω, Κορηνίτη! Τὸ λά-
θος δὲν ἦταν ὅλο δικό μου, γιατί καὶ
σὺ πὲν γράφεις πολὺ εὐκρινῶστα. Γι'
αὐτὸ θὰ σὲ παρακαλέσω, ὅταν μου
γράφῃς, νὰ κάνῃς τὰ γράμματα σου
πὺδ στρογγυλά. Ἐπίσης εἶναι ἀνάγκη
νὰ ἐπιμεληθῇς καὶ τὴν ὀρθογραφία σου.
Ἐέρεις, τὸ δυσανάγνωστο γράψιμο γί-
νεται ἀκόμη πὺδ δυσανάγνωστο, ὅταν
οἱ τόνοι δὲν εἶναι σωστοί κι' ὅταν β-έ-
πη κανεὶς ἦτα ἐκεῖ πού θέλει ἰῶτα...
Χαριτωμένες οἱ κάρτες σας, Γενναί-
κα καὶ Χαλμυροπούλα, πού τίς τυ-
πώσατε με τὰ ἰνὸματα σας, τὰ ψευ-
δῶνυμα καὶ τὸν τύπο τῆς διαμονῆς
σας στὴ γωνία, ἐπιτέδες γιὰ νὰ μου

γράφετε. Ἄλλη φορὰ, οἱ φίλοι μου
τὸ συνηθίζαν πολὺ. Μὰ πού νὰ τὸ σ-
τήσω καὶ τώρα μ' αὐτὲς τίς ἀνέ-
σεις!.. Ἐ, ὅσοι μποροῦν...

Καὶ τὸ Πυροβολιτάνι εἶναι ὑπὲρ
τῆς «Ἐγκυκλοπαιδείας». Δὲν περᾶζε
λέει, ἂν θὰ ἔχουμε ἕνα μόνο μυθιστό-
ρημα. Μήπως καὶ ἔλλοτε, τὴν Ἀ' Πε-
ρίοδο καὶ στίς ἀρχὲς τῆς Β', δὲν ἔ-
μοσιεύα ἕνα μυθιστόρημα καὶ κάθε φύ-
λο εἶχε τόσα ἄλλα πράγματα;—Ἡ
Δοξασμένη Φουτανάλλα ὅμως τί
θελε ὅλα: Καὶ δὺδ μυθιστορήματα κι'
Ἐγκυκλοπαιδεία, καί... δωδεκάσῃδε
φύλλο γιὰ νὰ τὰ χωρῇ! Ἄς περιμεί-
νῃ λοιπὸν ὡς πού νὰ τὸ ἐπιτρέψουν οἱ
ριστάσεις. Μά φυσικά! Ἄν μποροῦσε
νὰ βγάῃ δωδεκάσῃδε καὶ δεκάσῃδε
φύλλο, θὰ ρωτούσα κανένα τὴν προ-
τιμᾷ; Ὁθάρζα ἀπ' ὅλα καὶ θὰ τελέ-
ωνε!

Κι' ὁ Καλλιάντζαρος θὰ ἤθελε
νὰ βγαῖνὼν δωδεκάσῃδε, ἀλλὰ ἀπὸ
πρὸς τὸ παρὸν αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατὸ
προτείνει νὰ δημοσιεύσῃ τὴν Ἐγκυκλο-
παιδεία καὶ τὸ δεύτερο μυθιστόρημα
φύλλο-παρὰ-φύλλο (κι' ὅχι παρὰ-φύ-
λλο, ὅπως κατὰ λάθος τυπώθηκε ἐ-
μὴ ἀπάντησι προχθὲς), δηλαδὴ τὸ ἱ-
να φύλλο νᾶχη μυθιστόρημα, τὸ ἄλλο
Ἐγκυκλοπαιδεία καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Νὰ
μὴ καλὴ ἰδέα! Γιατί ἔτσι κι' ἔτσι ἡ
Ἐγκυκλοπαιδεία θὰ βαστάξῃ χρόνια.
Κι' ἕνα μικρὸ μυθιστόρημα πάλι, σὰν
τὸ «Βράχο τῶν Γλάρων», θὰ μποροῦ-
σε νὰ τελειώσῃ ἕνα χρόνον, μπαίνον-
τας σὺλλο-παρὰ φύλλο.

Ἡ Χλόη τακτοποιεῖ τώρα τὴ δι-
βλιοθήκη τοῦ πατέρα τῆς. Δὺδ χιλιά-
δες βιβλία. Φαντασθῆτε λοιπὸν τί βί-
βλιν μέσκα καὶ τί διαβάσει. Ἀκόμα καὶ
παιδιὰ μου τόνους ἔχουσιν ἐμὲν (δὲν
δυστυχῶς, ὁ 2ος τοῦ «Ἰωάννου Σ-
πέρρα» δὲν ὑπάρχει). Ἐτσι, σὰν σὺ
πὺν εἶναι καὶ πού θέλει νὰ γίνῃ σε-
φώτεση, κηρύσσεται καὶ αὐτὴ ἄνευ
ῶν ὑπὲρ τῆς Παιδικῆς Ἐγκυκλοπα-
δείας.

Εἴδες λοιπὸν, Κωστανὴ Θ. Α.,
τι καλὴ γιὰ γιὰ πού ἔχεις; εἶδες πὺς κα-
τάλαβε τὸ στενωχρία σου καὶ σου ἱ-
καμε αὐτὴ τὸ δῶρο τῆς γιγναφῆς σου.
Πολὺ με συκνήνησε αὐτὴ ἡ ἱστορία. Κα-
τὴν ἐκθέσεις τόσο ὡροφα! Μπράβο.
Θὰ ἤθελα νὰ μου γράψῃς συγγένως.
Ἐραίας Ἐπιστολὰς μου ἔστειλα
αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἔβγαν: Ρο-
δοδάκτυλη Ἀντοῖλα, Χαυδύλο
τῆς Εὐτυχίας, Χρυσὴ Ἀντίς,
Κοῦνουπόλεω, Χιόνι, Λαρι-
σαῖδ, Ἀγκαθάνι, Φιλελεύθερος
Ἰων, Πισπιρινός, Ναύτης τοῦ
Λιγαίου, Ροδάνθη, Τραγοῦδι τῶν
Ορακῶν, Ἡπειροτοπούλα, Δε-
βέντισσα, Ἀσπρο Συννεφάνι, Μα-
ρία Παπαδάκη, Δουῆ τῶν Σα-
λόνων, Μάγισσα, Μόνικα, Ἀκα-
λανθίς, Δοξασμένος Τσολίης καὶ
Ἀφρισμένο Κῦμα. — Ἐξέτέλεσα τὰ
παραγγέλματα των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ
ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια, ἔσπα-
θώματα, ἔσμπληρώματα, εἰσφορὰς καὶ

ΕΡΑΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙ
ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ
Μου ἔστειλαν ἀκόμη καὶ οἱ ἑξῆς:
Φίτης Δρ. 10 —
Λαρισσαῖο Ἀγκαθάνι > 5 —
Γαλὴ τῆς Ἀγκύρας > 5 —
Λεπτή Μαργαρίτα > 5 —
Μαρία Γ. Κουταθανῶ > 10 —
Ἡπειρωτοπούλα > 5 —
Γερμνία Θ. Μακρῆ > 2,50 —
Γερμ. Β. Μάτσης > 60 —
Γριφορίστης > 5 —
Ἑσμή > 5 —
Ἐν ὅλῳ Δρ. 112,50
Προηγούμεναι εἰσφορὰι 633,90
Ἐν ὅλῳ Δρ. 736,40

καίμνος ὁ μπαμπᾶς! ἔγινε τώρα
ἐντελὼς καλός! Ἄνον (χαίρω γιὰ
τὴν ἀπόφασή σου) στὴν ἐρώτησή
σου ὅχι: ἔστειλα. Ἰωνιδὸν Ὀθραν-
νὸν (γιαὶ αὐτὰ καυτοστρέψαν
τώρα μὴκαμ σὲ τάξη) Κορυθα-
λὸν (μετὰ θυμοῦ)... ἂ, τὰ καλὰ
παιδιὰ δὲν θυμῶνουν καὶ περιμέ-
νουν ὑπομονητικὰ τὴ σειρά τους! τι
σημαίνει ἂν μὴ ἔγραψες τὴν ἰλιά
μέρα με τὸ Θ; κι' ἂν ἔλαβ 300
γράμματα τὴν ἡμέρα ἐκείνη; μπο-
ροῦσα νὰ παντήσω ἕ δλα στὸ ἴδιο
φύλλο; Ἀμυλιάν Χωδ (τὰ ἔλαβα
ὅλα, εὐχαριστῶ πολὺ) Ἀβυσσινί-
ξαν (νὰ ἴδῃς στὴν Ὀδηγὸ πὺς στέ-
λονται αἱ λύσεις) Ματωμένη Ἑλ-
λάδα (κατὰ τὸ εἶδος ἐπιστολῆς: ἑ-
δεμὴ βίβλια ἐκεῖνο εἶναι ἀνώτερο
στὸ εἶδος του: ἔξερεις ὅμως διὲς στὸν
κόσμο δὲν ὑπάρχουν ἄλλα δὺδ τέ-
τοια;) Πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας
(ἡ ἐποχὴ ἀκατάλληλη) Γαρδένιαν
(ἡ ἀδελφὴ σου δὲν ἤλθε ἀκόμη)
Σκόρον (καθὲνας μπορεῖ νὰ ψηφί-
σῃ δέκα διάφορα ψευδῶνυμα, ὅχι
ὅμως δέκα φορές τὸ ἴδιο) Ρεναῖον,
Μαργαρίταν, Ζουλόυ, Ἀρατον,
Κονχίν-Κὸ κτλ.

Ἰδιότροπον, Γέρο-Δήμον, Σό-
λον Ἀτελέκητον (ἔλαβα, εὐχαρι-
στῶ).
Πέτ-Χάγγ, Φαληρικὴν Ἀύραν,
Γιαγάνι τοῦ 21, Πιερότον, Ὁ-
νειρομένο Παλάτι, Νίτσαν Βιτε-
ρά, Ἀδρον Θεοδ (ἔστειλα).
Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ
τὴν 13 Φεβρουαρίου, ἀπαντήσω
εἰς τὸ προσεχές.

158. Κρυπτογραφικὸν
123456789 = Ρωμαῖος Αὐτοκράτ.
273 = Ζῶον
382585 = Εἶδω'ον, ἀγαλμα.
49672 = Θεά
52389 = Νήσος
68385 = Ὀπλον
72589 = Θεός
8723 = Ἐξάρτυμα πλοίου
97389 = Καρπός
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ τῆς Νυκτός
159. Διπλὴ Ἀκροστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζη-
τουμένων λέξεων ἀποτελοῦν βα-
σιλεῖα τῶν Αἰγυπτίων, τὰ δὲ τρί-
τα γράμματα βασιλεῖα τῶν Ἀσ-
συρίων.
1. Ἀνδρωπάκος, 2, Θεά, 3,
Πολύχη τῆς Γαλιλαίας, 4, Θε-
ὸς αἰγυπτίος, 5, Τιμωρεῖται εἰς
τὸν Ἀδην.
Ἐστὴν ὑπὸ τ' Ἀγγέλου τ. Μαθαῶνος
160. Ἑλλειπασύμφωνον
ιου-η-οο-ιου-αι-ο-η-η
Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Ἀφροκίνο
161. Γρίφος
Οὐφ! κλειδί
ρόν! τίς
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Τσουκνίδας

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
162—164. Cinema-Rebus
1. Τέχνη, ἄσχημος, ποῖος,
γάμος.
2.—Σχέδιον, ὥδῃ, ἐκεῖ, ὁστοῦν.
3.—Φίλος, ὕψωμα, λάμπα, ἔξ
Νὰ μεταφρασθῶν γαλλικὰ αὐ-
ταὶ αἱ λέξεις καὶ νὰ προσφερθῶν
γρήγορα, ὥστε νὰ κουσθοῦν τρία
ψευδῶνυμα τῆς «Διαπλάσεως»
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνκίλα

165. Charade
Mon premier est une voyelle;
Mon second est une note belle;
Mon troisieme deteste les chats;
Qui n' a pas mon tout ne sent pas.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ψύλλου

ΛΥΣΕΙΣ

τ ὦν II. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 44
626. Ἀκρίκος (ἀκρίς, Ἴος).—
627. Ἰππολύτη (ἐπὶ, λύτη).—
628. Μηδὲν-ἐν.—629. Κῆνος-κύ-
κλος.
630. Εἰ Κ Ω Ν 631. Κανέλλα (ἐ-
Ι Σ Ω Σ ΚΑΝΕ ΛΑ-
Κ Ω Σ ὅος).—632.
Ω Σ 633. Διὰ τοῦ
Ν Κ: (Σῶρος,
Κύρος, —(μῆρος) κῆρος, —(τόπος)
τόκος ἡ κόπος, —ναί (καί), —(ρω-
μὸς) κῶρος. — 637. ΤΕΙ'ΒΑ-ΑΡΙ-
ΩΝ (ΓΑρσός, ἘΡμῆς, Γίβραλ-
τάρ, ἘΩ πρόρος, Ἀννίβας).—
638. Φοβὸν τὰς διαβολὰς κᾶν
ψευδεῖς ὅσι.— 639. Τῶς νόμοις
περιθῶν (τ' εἰς νο, μ' εἰς π, θου)
640. CHATEAUBRIAND (habitat,
arbre, Terre, eau, un, branche,
racine, l'arie, nid. Dieu.)— 641.
Le maitre (mètre).

Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνένωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἑως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτά ἡ λέξις, μὲ παχῆα δὲ στοιχεῖα λεπτά 50, καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 60. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΓ' -- 327)

ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ
Αὐτὸ θ' ἀναδειχθῇ
(ΚΓ' -- 328)

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ,
Σοῦ προσφέρουμεν δλόθερμην
τὴν ὑποστηρίξῃς μας.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΟΖΑΡΤ»
(ΚΓ' -- 329)

— ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ —

Εμπρός, παιδιά! ὅλοι μας πρέπει νὰ ἀναδείξουμε τὸ ὑπεροχὸ αὐτὸ ψευδώνυμο.

ΑΡΑΤΟΣ, ΚΑΡΛΟΤΤΑ
(ΚΓ' -- 330)

Διαπλάσπουλα, γὰ τῆς Πατρὸς ἰδῶμα, ψηφίστε τὰ ληθινὰ ὑπερόχα ψευδώνυμα: **ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ** καὶ **ΑΘΑΝΑΤΗ ΒΛΑΔΑ**. — **ΧΑΛΙΚ ΞΥΤΟΠΟΥΛΑ**
(ΚΓ' -- 331)

Μιράντα, τίς πῶ θερμὲς εὐχαριστίες γιὰ τὸ βιβλιαράκι. Ἐγχαίνα. **Νεοελληνικὴ Σύνδεσις**, εὐχαριστῶ μνηρίκις γιὰ τὸ βραβεῖο. **Ἡλιογέννητη**, ἔχεις 25 ψήφους μου. **Φάσμα**
(ΚΓ' -- 332)

Μπαίνοντας στὸ διαπλάσιόκοσμο, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλας. Ἀστυνομικοί, βρῆτε με. **ΑΚΑΔΗΜΟΣ**
(ΚΓ' -- 333)

Αποτελέσμ. διαγωνισμοῦ μου: Ἐβραβεύθηκα **Καλαματιανὸ Δουλόδι**, **Φάσμα**. Βραβεῖα ἔστειλα. Λοιποὺς εὐχαριστῶ. **ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΙΟΥΣΗΣ**
(ΚΓ' -- 334)

Προκηρύσσων διαγωνισμόν Μ Μυστικῶν. Βραβεῖα τρία: α') 20 δρ.—β') 15 δρ.—γ') 10 δρ. βιβλία κατ' ἐκλογὴν. Προθεσμία δέμημος, συμμετοχὴ 50λεπτος, ἔστιάτε: Ποσειδῶν, Μενάνδρου 65, Ἀθήνας
ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ΙΩΝ ΤΟΥ ΑΓΡΟΥ
(ΚΓ' -- 335)

Τρελλὴ Ἀγάπη, Ἰδανισμέ, ἀλληλογραφεύμε; Γράψατε πρῶτοι. **Ἀκράτητο Γέλιο**
(ΚΓ' -- 336)

ΚΑΡΟΥΜΠΑ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ, Ἀφού θέλησες, «κόρακας» κοράκου μάτι νὰ βγάξεις καὶ γιὰ νάμαστε ἴσια, σοῦ λέω ὅτι εἶσαι ὁ Γιάνης ὁ Ἀρδάμης... Τὸ λοιπὸν καυχῶντῆδες; **Pour savoir, ΚΑΡ—ΚΑΡ.**
ΤΡΟΥΓΕΡΑΣ
(ΚΓ' -- 337)

«Σ. Β. Σ. Δ.»
Γάιος Γράκχος=Κυριώτης, Χελιδονόφαρος=Στέφ. Ἀθωνιτάκης, Μικρὸς Διπλωμάτης=Κ. Κολοκοτρώνης, Πιτσικόκης καὶ Νικ Βίντερ=Ἀλ. Μοσχονᾶς, Ἀούα! Ἀνακαλῆστε μας.

(ΚΓ' -- 338)
ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ
Στὸ Δημόσηφισμα ἔχεις τὴν ὑποστηρίξῃ μας. Κανείς δὲν ὀφείλει τὴν ψῆφον του στὸ ὑπεροχὸ σου ψευδώνυμο.

ΑΣΣΑΡΑΤ—ΣΑΝΣΕΛΛΩΡ
(ΚΓ' -- 339)

«Μ. Κ. Γ.»

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΙΔΡΥΘ. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Αρχηγός: Ν. Γκαβας, Ὑπαρχηγός: Κ. Καίμας, ὑποπρόεδρος: Κ. Σκοπός; ἀνακαλύψεις ψευδώνυμων, συμμαχία συλλόγων, συμμοριῶν, πόλεμος ἐναντίον συλλόγου Μοσχονᾶ καὶ Σιας. Δέχεται μέλη. Δίσις Ἡπειρόν 2. Τρέμειτε εἰς τὰς ἀνακαλύψεις τῶν ἱπποτῶν τῆς «Μ. Κ. Γ.»
(ΚΓ' -- 340)

Πανούκλα ἔπεσες πολὺ ἔξω. Δὲν εἶμαι αὐτὴ πού εἶπες. **Μάγισσα**
(ΚΓ' -- 341)

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΝΕΩΝ

Ιδρύθηκε στὴν Πάτρα ἡ παραπάνω συντροφία πού σκοπεύει: 1) Τὴν ἐνωση τῶν διαπλάσιόκων πού δὲν θέλουν νὰ ἀνακατεύονται μὲ πολιτικὸν συλλόγους, 2) Τὴν ἐγγραφή προσφυγοπαίδων, 3) Τὴν μορφωση τῶν συντρόφων μὲ διαφορὰ μεσά, διτλέξεις, ἐρωτήσεις, διαγωνισμοὺς κ. ἄ. 4) Τὴν ὑποστήριξιν τῆς δημοτικῆς γλώσσας καὶ τέλος νὰ μὴ ἀνακαλύψῃ ποτὲ οὔτε ἓνα ψευδώνυμο καὶ ἄλλα πού θὰ ἰδῇτε ζήτωντας κανονισμό. Ἡ συντροφία δέχεται νέους καὶ νέες πού ἀνήκουν καὶ σὲ ἄλλους συλλόγους. Ὅσοι ἀσπάξοσθε τίς ἀρχὰς μας γράψατε: Γιάννην Γιαννοῦ, Poste-Resistante, Πάτρας.

ΣΛΙΘ, ΜΑΧΑΡΒΑ
(ΚΓ' -- 342)

Εὐχαριστῶ πολὺ, φίλοι μου, γιὰ τὰς ὥραις εὐχὰς σας γιὰ τὴν γιορτὴ μου. **Ὀνειρόν κ. Κύπρου**
(ΚΓ' -- 343)

Αποτελέσματα ΚΓ'—2. Α') Τζεβελέκης, Β') Διαβολόπαιδο. **Γλύκας**
(ΚΓ' -- 344)

Ολοὶ τῇ βιογραφίᾳ σας. Συμμετοχὴ 50λεπτος. Βραβεῖα δύο. Προθεσμία δέμημος. Εὐάγγελον Γλύκαν, Δευκάδα.
(ΚΓ' -- 345)

Παῖδιά, τὰ μάθατε; Στὴ Διςτὲ πῆρα bravo!! ἀπὸ τόν.. **ΑΡΗ (Ι)**

Τέσσαρες διαγωνισμοὺς παρατείνω ἕως 30 Ἀπριλίου. Ἀνταλλάσσω κάρτες. Δίσις: Βεῖνόγλου, Ἀβέρωφ 7—1. Ἀθῆναι **ΣΜΥΡΝΗ**
(ΚΓ' -- 346)

Εἰσερχόμενος εἰς τὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλας. **Δῶρον Θεοῦ**
(ΚΓ' -- 347)

Αφελὴ Γυμνασιόπαι, γιὰ τὰ δάκρυα σ' εὐχαριστῶ. Δὲν κρύπτομαι, μὲ βλέπεις τακτικά. **Ἰνώ.**
(ΚΓ' -- 348)

— ΑΝΑΣΚΛΑΒΩΜΕΝΗ ΣΜΥΡΝΗ
— Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος
(ΚΓ' -- 349)

Συντροφία Νέων, σκοπὸς σας ὁ ὅτι: ἔχετε ὑποστηρίξῃν μου. **Σοφία Δαμοῦ**, Μ. Μ. ἔλαβα, εὐχαριστῶ ἀπῆντησα, **ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ**

(ΚΓ' -- 350)
ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ
ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ
Δότε ὅλοι τὴν ψῆφον σας εἰς τὸ ὑπερόχον πατριωτικώτατον ψευδώνυμον:

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ
(ΚΓ' -- 351)

Ηβη, ἔχεις τὴν ὑποστηρίξῃ μου. Παρακαλῶ δούσε εἶχαν τὴν εὐγενὴ καλὸσύνην νὰ μοῦ στείλουν Μ. Μυστικά, νὰ περιμένουν, διότι ἄσθενῶ βαρύνω, θ' ἀργήσω δὲ νὰ τοὺς ἀπαντήσω. **ΓΑΓΙΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ**
(ΚΓ' -- 352)

Βατρίκη. θυμᾶσαι τὸν «Λόγον» μου εἰς τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν; Δὲν ἤξερες τί νὰ ἀπαντήσῃς!!.. καὶ ὅχι ἐγὼ παρα ἑστὸ καθύστερον σὰ «βρεμμένη γάτα»! Παρέβης τὸν λόγο σου τῆς τελευταίας ἐπιστολῆς. **Θυμῆσον.** Στοιχηματῶ 30 δραχμὰς ὅτι **ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ὁ Δὸν Κολοκυνθάκης.** Στέλλουμε τὰ χρήματα εἰς τὴν Διάπλασιν καὶ νὰ τὴν ἐρωτήσουμε;

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΘΡΑΚΩΝ
(ΚΓ' -- 353)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΟΜΙΧΛΗΣ

Διορίζωμεν ἀντιπρόσωπόν μας στὸν Πειραιᾶ τὸν **ΣΑΝΣΕΛΛΩΡ.** Δίσις μας: Σωτήριον Δερδανέν (διὰ «Σ. Ο.»), Καρτζῆ 4, Πειραιᾶ.

ΤΡΟΥΓΕΡΑ, εἶσαι ὁ Ἀρδάμης; συγχαρητήριά (:) μας. **ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ:** Καίσις, Ναυπλιακὸς Ἀσπὴρ: Μελισσέννης, Φιγγαρόν, Ζέρβας, Μικρὸς Ποιητής: Καββαδίας. — **ΜΑΓΙΣΤΡΟΣ, ΚΑΤΑΙΓΙΣ**
(ΚΓ' -- 354)

ΚΟΥΦΙΑ ΚΑΡΥΔΙΑ

ΔΕΡΦΟΥΛΑ ΖΟΥΛΟΥ, Δὲν πέγνωμεν Προσβολασιόν, εἴμασθ' ἀπὸ Διαμάντι καὶ ὅταν κανεὶς μὲς παραμπῇ, τοῦ εἰχνοῦμε τὸ γαντί.

Τὸ λοιπὸν ἀμόλα τὸ ζουνάρι μας.

ΧΟΛΕΡΑ, ΠΑΝΟΥΚΛΑ καὶ τὰ ρέστα, κάντε τὴν πάπια, νὰ μὴ ἔχουμε τζιουζιαντζουλες.

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ
(ΚΓ' -- 355)

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ εἰς τὸν σύλλογον «ΙΠΠΟΤΗΝ», Ζητήσατε κατὰστατικόν, Δίσις: Κων. Φαναρίτην, Μαυρομυχάλῃ 75.
(ΚΓ' -- 356)

«ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ, ΤΜΗΜΑ ΚΟΡΙΤΣΙΝ: πρόεδρος ΤΑΒΙΟΡΕΤΤΑ. ΤΜΗΜΑ ΠΟΛΕΜΩΝ: ἀρχηγὸς Ἰπποτῆς Ὑδρας. ΤΜΗΜ. ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ: πρόεδρος ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΑΣ. Οἱ ὑποψήφιοι τοῦ προερχοῦς δημοψηφίσματος ἄς γράψουν πρὸς συνεννοήσιν. ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΜΕΛΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ.
(ΚΓ' -- 357)

Τρογγέρα (ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΗΣ), στοίχηματίζουμε κανένα κατὰστατικόν γιὰ εἰς ἐξωφρενικὲς ἀνακαλύψεις σου; Πρὸς ἀσφάλειαν δὲ τοῦ Διαπλάσιόκοσμου εἰς κλεισθὲν στὸ «ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ». — **ΧΟΛΕΡΑ, ΠΑΝΟΥΚΛΑ, ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΑΡΔΑΝΟΣ.**

(ΚΓ' -- 358)
«ΠΑΝ», Ἀθηνόζακυνθινὴ Συμμορία. Σκοπὸς μυστηρίου: Δίσις: Δήμητρον, Μετσόβου 18. Ἀθήνας. Ζητοῦνται μέλη.

(ΚΓ' -- 359)
Πράσινα Διάβολο, δὲν ἔλαβα ἀντίκον τετράδιον ἔστειλε Ἀφελὴς Κυπριόπουλα, τετράδιον ἔστειλα περιμένο δικό σας. **νέες, ἔλαβα: εὐχαριστῶ.** ἔστειλε **ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, ἔστειλε ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥ.**
(ΚΓ' -- 360)

Παρατείνω γιὰ ἓνα μῆνα τὸ δικαίωμα μου τῆς (ΚΓ'—145) **Κυανόλευκον Δάβαρ**
(ΚΓ' -- 361)

ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ, ὑποστηρίξω. Διαπλάσιόκων ψηφίστε ὅλοι τὸ μόνον καλαίσθητον ψευδώνυμο. Ψῆφοι παιδίσκῃ ψῆφοι!

ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΡΑΠΙΠΕΡΗ
(ΚΓ' -- 362)

Αποτελέσματα διαγωνισμοῦ: «σιλόπηττας»: Α') Φάσμα, Β) Καβούρ, Γ') Δοξασμένος Ἀρχηγός. Λοιποὶ ἐπαινοῦνται. Ἀνμείναιτε προσεχῇ. — **Περίδρομος**
(ΚΓ' -- 363)

Δῶρον Θεοῦ, ὡς φαίνεται εἶσαι Ἀῶρον Διαβολόλου. **Διαβολάκι τῆς Μαζαρίτης**
(ΚΓ' -- 364)

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ. Ἀπαντήσεις 30. Βραβεῖα: καν: Α') Ἀφελὴς Γυμνασιόπαι, Β') Ἀρης, Γ') Ἐλπίδοπλεξ. Προφύρα. Γράψατε: Β. Σκαρλῆ τίδην, Δεξάμενης 17 Πειραιᾶ. Λοιποὺς εὐχαριστῶ. **ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΙΔΑΝΙΚΟΝ**
(ΚΓ' -- 365)

Προκηρύσσω διαγωνισμόν καὶ λιτεχνικῶν καρτῶν καὶ Μ. Προθεσμία δέμημος. Συμμετοχὴ 30λεπτος. Βραβεῖα **ΙΚΑΝ. ΠΟΙΗΤΙΚΩΤΑΤΑ.** Δίσις: Θεόδωρον Σ., Ποταμόν Κυθήρων, **ΑΤΥΧΟΝ**
(ΚΓ' -- 366)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ. Προκηρύσσω Διαγωνισμόν Διηγήματος. Θέμα οἰονδιπὸν Προθεσμία μῆνια. Κ. Κ. Post-Resistante, Ἀθήνας. **ΤΡΕΛΛΗ ΠΕΤΑΛΟΥ**

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1894) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμοι υπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 20ος. Ἐκάστος τὸν δόραχ. 15, ταχυδρομικῶς δὲ ἀστέλλομενος δόραχ. 16 διὰ τὸ ἔσωτερικόν καὶ δόραχ. 20 διὰ τὸ ἔξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1900) υπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 29 ἐν ὅλῳ. Ἐκάστος τὸν δόραφ. δρ. 47 καὶ ραμμένος 50. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνάμεις: Διὰ τὸ ἔσωτερικὸν δρ. 6 δόραφ. καὶ δρ. 3 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ ἔξωτερικὸν δρ. 12, εἴτε δόραφ. εἴτε ραμμένος.